

DailyMail גיליון 4578 יום ה', 13.12.2007

מו"ל ועורך אחראי: פלי הנמר | עורך ראשי: יהודה קונפורטס | עורך: אור יעקב | סגן עורך: מיכל ברונר

להציל את אהוד אבנר

דיילי ציפי

לכל בני משפחתי הקרובים והרחוקים, לכל עמיתי, חברי, ידידי, מכרי ולכל אלו שאכפת היה להם. לכולכם, ולעוד רבים אחרים, שלוחות שלווים אלף תודות, כמספר דגימות דמכם שנאספו במבצע של עמותת "עזר מציון" לאיתור תורמים של מוח עצם. כל אחד ואחת מכם עשוי להיות התורם שלי, או של אדם אחר שראוי שחייו ימשכו. לעיתים רחוקות עושים רבים: ל כך לטובת מעטים כל כך. אין בטבע יצור חי, פרט לאדם, הנכון לתרום מדמו על מנת להציל את האחר. זו תמצית האנושיות וזה מה שאתם הנכם, בני אנוש. ושוב נודה.

שלכם,

אהוד אבנר

זה מייל התודה ששלח **אהוד אבנר** לכל התורמים הרבים - קוראי **DailyMail** וחברי קהילת ה-ICT בארצנו. מה הסיפור? באמצע זורש נובמבר החולף, התפרסמה ב-DailyMail מודעה מיוחדת שהכותרת שלה היתה "להציל חבר, את אהוד אבנר". המודעה קראה ל-90,000 הקוראים הנאמנים של יומון קהילת ה-ICT לתרום דם, ביום התרמה של המבצע הארצי שערכה עמותת "עזר מציון". המטרה: לסייע לאהוד אבנר, יועץ אבטחת מידע מהוותיקים והמובילים בארצנו שחלה לפתע בסרטן הדם וממתין להשתלת מוח עצם. נכשין אפשר לגלות שההיענות הייתה אדירה והעמותה מדווחת על 31,000 מבחנות שנאספו באותו יום. שיא עולמי של מספר מבחנות שנאספו ביום אחד בישראל או בכל ארץ אחרת. מרתק לקרוא את היומן שאהוד אבנר שפרק 5 ממנו מתפרסם פה בהמשך. היומן המלא מתפרסם [באתר של אלדד גלקר](#) (צ"ף).

אהוד אבנר - בריא או חולה - מתקשר מכל מקום. בבית החולים לא היה אינטרנט אלחוטי. אהוד אושפז, אז עכשיו ש. בתמונה הוא משוחח עם אורן אריאב, מנמ"ר המשרד לביטחון פנים, שניצפה במסך, משמאל

ה' ש' מהמחלקה ה' מ' טו-אונקולוגית - פרק 5

מאת: א.א.

נתמול הביאה בתי הצעירה לחדרי שבבית החולים מודעה של עמותת "עזר מציון" שנתלשה מדפי העיתון היומי. המודעה קראה לציבור 'השתתף במבצע מיוחד, לבוא ולתת דגימות דם לבדיקת התאמה לתרומת מוח עצם. במודעה מכב נער חמוד אבל חולה, הממתין כבר זמן רב שימצא תורם מוח העצם המתאים לו.

ישראלית את המודעה נפל לי האסימון: גם התמונה שלי הייתה יכולה להתפרסם במודעה הזו. הנער הנחמד אומנם ממתין זמן רב הרבה יותר ממני לתורם שיגיע, אבל גם אני אצטרך להמתין. מי יודע עד מתי.... כלומר, בעצם מצבי כמצבו.

זיה לי ברור שהמבצע הזה חייב להצליח, בשבילי, בשבילי ובשביל כל יתר הממתינים להשתלת מוח עצם וכאלו יש רבים.

זפרסום בכל ערוצי המדיה לקראת המבצע היה מסיבי ומורגש. אבל הרגשתי שאני צריך למַנֶּף אותו בעצמי, בכל האמצעים הדלים זעומדים לרשותי, כאן מחדרי שבבית החולים.

זבנתי שעל מנת שהמבצע יצליח נדרש לא רק מהלך תקשורתי, אלא גם הנעה רגשית ושכלית של אנשים. הנעה שתגרום להם לעשות אשהו חריג שאינו מאפיין התנהגות יום-יומית רגילה.

זל הלילה התהפכתי, הסתובבתי והתלבטתי בבעיה האם אני יכול לעשות משהו חזק שיניע אנשים. 'אורך שנות חיי הכרתי אנשים רבים, החל מבני המשפחה המורחבת, חברים מבית הספר, חברים לשירות הצבאי הארוך, עמיתים 'מקצוע, תלמידי הרבים וחברים. החלטתי "להרים מסך", לחשוף את עצמי ומצבי ולשגר באמצעות האינטרנט פניה ישירה לכל מי שכתובת הדוא"ל שלו ידועה לי.

זיברתי פניה אישית מנוסחת באופן ישיר מאוד, לא הסתרתי דבר ולא ניסיתי ליפְּזֹת. התכוונתי לגרום לאנשים שיקראו את הפניה שלי 'הבין שעבורי זו "שעת חרום" אמיתית ושהמבצע הזה בשבילי הוא הזדמנות אולי חד-פעמית ובעיתית מושלם שחייב להיות ממומש, כי נחרת.....

זכל לבי קיוויתי ששרות הרשת האלחוטית של משה יעמוד במשימה, שלא תהיינה הפרעות תקשורת בעיתית שכל כך קריטי עבורי. שלושה ימים רצופים ישבתי ליד המחשב הנייד שלי והרצתי מיילים לכל רשימות אנשי הקשר שלי, עד שהמשימה הושלמה. הכדור זתחיל להתגלגל.

זתגובות הראשונות הגיעו תוך דקות ספורות. הגיעו תגובות מכל מקור אפשרי, כולל מאנשים רבים שאיני מכיר ושלא נכללו ברשימות גנשי הקשר שלי. ראויה לציון פעולתה של מערכת DailyMail, העיתון היומי האינטרנטי של קהילת ה-ICT, שאימץ את תוכן הפניה זאישית שלי ועיצב אותה כמודעה בולטת המושכת תשומת לב ופרסם אותה 5 ימים ברציפות בימים שלפני המבצע.

זיבת הדואר שלי הופצצה ללא הרף. התחלתי לכבות את הנייד שלי להפסקות קצרות של מנוחה. למרות שלא פרטתי את אמצעי זקשר אתי, מי שרצה מצא. מהתגובות שקיבלתי הסתבר שהעובדה שחשפתי בפומבי את זהותי ואת מצב בריאותי וצייתי תאריך זדויק של מבצע ההתרמה, הקנתה לקריאתי מימד של אמינות ודחיפות. בניגוד לשרשראות של הפצת סרק באינטרנט שכולנו כבר 'אינו לא פעם, הפעם התחושה הייתה של משהו רציני ואמיתי.

זייתי מותש מן המשימה. עכשיו לא נותר לי אלא להמתין ולראות את התוצאות.

זחרי שנת לילה שקטה התאוששתי מעט וחזרתי לבחון את עצמי. איך אני מרגיש, איך אני נראה, מתי אצא הביתה להפוגה הראשונה?

זענת בוקר. עיון רציני וארוך בחלון הזכוכית הענק שבחדרי העלה שתי תמונות שלובות זו בזו: העצים הגדולים בצידו הרחוק של הרחוב זרחב ושלוש הדגלים שבחזית הבניין המתנפפים בחוזקה ברוח הסתיו העזה. מתוך תמונת נוף זו נשקף ראשי הקֶרֶחַ. שלֶכֶת בראש שיר שא"א כתב): בסתיו נופלת שלכת באילנות/ בסתיו שלי נשרו השערות/ ראשונות הלבנות, אחריהן השחורות/ חושפת שלכת לעץ גִּתְאֶרֶה הגעז/ בשלכת שלי, בֹּהֶק ראשי/ בהיר, חלק ושונה מכפי שגרָאָה מעולם, ובתוכו, אותו אדם.

זביקור הרופאים שאלה אותי הדוקטור אם אני מרגיש מוכן לצאת הביתה לחופשת ההפוגה מהטיפולים. "מתי?" שאלתי. "היום" הייתה זתשובה, "לשבועיים". בשלוש אחרי הצהריים הגעתי הביתה, בתחושת דֶּזֶז, אוו של שיבה מחו"ל לאחר היעדרות ארוכה.